

Kapitola třetí

Třpytivé měsíční
paprsky

Jája se vznesla a rychle přelétla nad králičí norou. Její kamarádka, kvítková králičí holčička Káťa, zrovna otevírala svým čumáčkem kvítky sněženek. Jája jí zamávala, ale nezastavila se, aby

si s Kátou popovídala – nechtěla přijít na slavnost pozdě.

Zamířila okolo Rosného pramene k Měsíčnímu rybníčku, který se v zimním sluníčku třpytil jako modrá

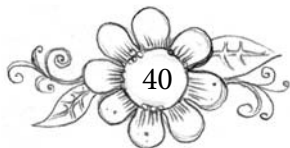

perla. „Tamhle!“ Na břehu rybníčku zahlédla několik listů.

Jája přistála na zemi, stočila se do klubíčka a rychle se kutálela po břehu, aby nasbírala všechny listy na bodliny. Kutálela se rychleji a rychleji a při tom si zpívala svoji písničku.

*„Mám ráda zimu, když vítr vane,
listí se snáší sem i tam,
sice mi mrzne čumák i dlaně,
ale já s prací nemeškám.“*

„Dřív jsem měl zimu rád, ale teď

už tedy rozhodně nemám!“ ozval se zasmušilý hlas.

Přicházel od vysoké borovice kousek od rybníčku. Jája se rychle rozbalila a překvapeně se rozhlédla. „Kdo to řekl?“ zeptala se.

„Já, měsíční krtek Kája,“ odpověděl hlásek tiše.

Jáju to opravdu překvapilo. Měsíční krtci obvykle přes den vůbec nevyběhali na světlo. Svůj úkol plnili v noci – zachytávali měsíční paprsky a házeli je na hladinu Měsíčního rybníčku, aby se

